

høver at udvande dette System og lade det oversvømme og udbrede sig til en større Del af Samfundet end den, som det ifølge Forfatningen er begrænset til.

Maa jeg a propos Spørgsmaalet Parlamentarisme sige, at den højtærede Minister spurgte mig i en Sidebemærkning, om jeg stadig holdt fast ved mit tidligere udtalte Ønske om en dansk Mussolini. Dette Ønske var fremsat, om jeg saa maa sige, luftigt, meget spagfærdigt, halvt humoristisk; men hvis den højtærede Minister spørger mig, om jeg nu har skiftet Mening — det skulde da være, fordi den nuværende højtærede Regering er kommet til Magten —, vil jeg blot sige, at det har ikke ændret noget i min Mening. Jeg vil hellere end gerne se en virkelig dygtig dansk Mussolini i dette Øjeblik. Jeg tror, han vilde være baade en økonomisk Fordel og en social og national Gevinst for Landet. For øvrigt har dette Spørgsmaal jo kun i meget ringe Grad Forbindelse med det Spørgsmaal, som vi i Øjeblikket har den Ære at behandle.

Den højtærede Minister sagde, at jeg i mit Rundskue over Verden særlig havde nævnt Tyskland og Rusland som afskrækkende Eksempler. Den højtærede Minister forklarede det høje Ting, hvorledes den russiske Revolution i Virkeligheden slet ikke var nogen Proletarrevolution, hvorledes den nu efterhaanden for alle, der forstaar sig paa det, stod som identisk med en vældig Bondereform, og Ministeren sammenlignede den med Revolutionen i sin Tid i Frankrig og med de danske Bondereformer. Ministeren tilføjede endda, at enhver kunde se, at den russiske Revolution, i sin inderste Kærne i alt Fald, intet havde med Socialisme at gøre, saaledes lød Ministerens Ord.

Jeg tror, at hvis man vil spørge de russiske Sovjetledere, de fanatiske, vaskeægte Tilbedere af Lenin og hans Lære, vil man faa at vide, at Russerne selv betragter sig som de eneste, ægte Arvtagere af Marx's store Lære. Jeg tror, at de vil blive meget forbavsede over, at den tidligere Indehaver af Kejserlogens Pladser i Petrograd, nuværende Leningrad, nu kommer med en saa ubehagelig Karakteristik af den hellige, russiske Marxistiske Revolution og nu pludselig siger, at det hele er næsten lige saa godt som dansk Bondepolitik, det er kun Bondereformer, det har ikke noget med Socialismen, med Proletariatets virkelige Frigørelse at gøre.

Der blev før sagt til mig, at jeg havde haanet Tysklands Industriherrer — det var det ærede Medlem Hr. Lundberg, der var saa ømtaalig for disse tyske Arbejds-

givere. Her begaar nu et Medlem af den høje danske Regering den Fejl at rette en saadan Bebrejdelse mod en stærk Nabostat, et stort Rige, som vi staar i mere eller mindre venligtsindet Forbindelse med, i alt Fald i en fuldt ud korrekt Forbindelse med. Det maa jeg paatale, jeg tror det vil gøre et dybt og smerteligt Indtryk ovre i Moskva, og det vil jeg i alt Fald ikke være med til. . . Ja, det ærede Medlem Hr. Lundberg kan sagtens sidde i den lange Afstand og le.

Jeg vil yderligere støtte disse mine Betragtninger med, at det er jo dog fra Rusland, at hele Raadssystemet er kommet. Det er dog derfra — det kan den højtærede Minister ikke benægte —, at denne Spire, denne Kim er kommet, som altsaa er vokset op, enten det nu er til en Papirblomst, eller hvad det er, en eller anden Plante i alt Fald, som repræsenteres af det Lovforslag, som den danske Rigsdag nu behandler. Det kan ikke gendrives. Det er et russisk Produkt oprindeligt. Det er et Marxistisk Produkt, ikke et ægte Marxistisk Produkt, men et Slags Krigserstatningsprodukt, og det er kommet fra Rusland, og Ministeren kan ikke pludselig vende Rusland og alt, hvad der kommer derfra, Ryggen.

Saa omtalte den højtærede Socialminister Tyskland og sagde, at heller ikke for dets Vedkommende havde jeg fremstillet Forholdene korrekt, og jeg havde tilladt mig at omskrive hans Udtalelser. Nu er jeg altid meget omhyggelig med ikke at omskrive Udtalelser, og jeg har efter min Mening korrekt gengivet efter Ministerens egen Forelæggelsestale, hvad jeg nævnte. I denne Forelæggelsestale, Rigsdagstidende Spalte 2609 og 2610, staar der gentagne Gange som Udtalelser af Ministeren, at det liberalistisk-kapitalistisk-militaristiske Samfund har gjort Fallit, og dermed maatte jeg mene, at Ministeren mente, at det virkelig ogsaa havde gjort Fallit. Det maatte jeg gaa ud fra. I Dag modificerer Ministeren det til at betyde, at det kun har gjort moralsk Fallit. Jeg vil stadig mene, at tværtimod er det Socialismen, som har gjort baade moralsk og reel, faktisk Fallit, for, som jeg nævnte i min Tale i Gaar og i Forgaars, jeg kan ikke se noget af de socialistiske Programpunkter være Bæresten eller Bærepille i det Reorganisationsarbejde, som forhaabentlig kan genrejse Europa. Og derfor, da det er Kapitalismen, der bærer denne Udvikling, maa man — ganske uanset om man synes, den er sympatetisk eller ikke, jeg er ikke nogen blind Beundrer af det amerikanske Dollar-Hegemoni, tværtimod — anerkende denne Kendsgerning, og saa maa man ogsaa